

Wobec tego, że fundusz ten będzie stale uzupełniany zwrotami, będzie Wydział powiatowy (Magistrat) zawsze w możności wykonać ustawowe zobowiązanie.

II. Pokrywanie kosztów leczenia za obcokrajowców leczonych w szpitalach w Polsce.

Kwestja ta jest uregulowana § 6 rozporządzenia wykonawczego Min. Spraw. Wewn. z dnia 9 IX 1927 (Dz. Ust. Nr 99, poz. 861) w tym duchu, że obcokrajowcy uzyskują na równi z obywatelami polskimi w danej gminie stałe miejsce zamieszkania w rozumieniu art. II ustawy z dnia 29 III 1926 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 36, poz. 214). W następstwie tego kosztą leczenia za cudzoziemców pokrywa gmina miejsca stałego zamieszkania, względnie w wypadku przewidzianym w art. 2 ustawy — Powiatowy Związek Komunalny z zachowaniem prawa do żądania ich zwrotu od osób lub instytucji prawnie do tego obowiązanych w myśl obowiązujących ustaw lub układów zawartych z innymi państwami.

Co do zwrotów kosztów leczenia cudzoziemców oznajmiam zgodnie z wielokrotnymi wyjaśnieniami Ministra Spraw Wewnętrznych, ostatnio w reskrypcie z dnia 30 I 1928 r. N. Z. U. 438/28, że zwrotu tego na zasadzie wzajemności domagać się można jedynie w tym wypadku, gdy idzie o ściągnięcie ich od samego leczonego, wzgl. od osób zobowiązanych do pokrywania kosztów leczenia według postanowień ustaw cywilnych danego państwa. Nie może zaś być żądany zwrot z funduszy publicznych (gminy wzgl. państwa) przynależności chorego.

O ile tedy leczony obcokrajowiec nie ma w państwie przynależności majątku wystarczającego na pokrycie kosztów leczenia, ani osób pokrywających te koszty, a dalszy jego pobyt w kraju staje się ciężarem dobroczynności publicznej, należy wystąpić z wnioskiem o wysiedlenie.

Należy również zaniechać występowania o zwrot ze Skarbu Państwa kosztów leczenia cudzoziemców, od chwili bowiem wejścia w życie ustawy z dn. 29 marca 1926 r. Państwo nie pokrywa żadnych kosztów leczenia, wyjąwszy kosztów leczenia osób, względem których ma specjalne obowiązki z tytułu publicznego (urzędnicy państwowi).

III. Pokrywanie kosztów leczenia osób zamieszkałych na obszarze b. zaboru rosyjskiego, a pochodzących z innych dzielnic Polski, leczonych w szpitalach b. zaboru rosyjskiego, i ubogich, pochodzących z b. zaboru rosyjskiego, a leczonych w szpitalach innych dzielnic.

Sprawa ta jest zupełnie jasno wyłuszczona w § 10 rozp. wykonawczego w tym sensie, że za osoby pocho-

dzące z b. zaboru rosyjskiego, a leczone w szpitalach innej dzielnicy Państwa, pokrywa się kosztą według zasad ustawy z 29 III 1926 r., o ile osoby te nie nabyły przynależności gminnej na terenie b. zaboru pruskiego.

Kiedy uzyskuje się prawo przynależności czyli „swojszczyzny“ w jednej z gmin na obszarze b. zaboru austriackiego wyjaśniono w powołanym już okólniku z sierpnia 1927 r.

Pozostaje tylko do wyjaśnienia okoliczność, który Związek Komunalny, gmina pobytu leczonego przed wyjazdem do Małopolski, czy też Powiatowy Związek Komunalny ma w takim wypadku regulować narosłe koszty.

Gmina pobytu będzie pokrywać koszty tylko wtedy, gdy od chwili wyjazdu leczonego nie upłynęło jeszcze trzy lata; w każdym innym wypadku obowiązek ponoszenia kosztów spada na Powiatowy Związek Komunalny. Nadmieniam, że na pokrywanie kosztów leczenia z art. II ustawy winien Sejmik corocznie wstawiać do budżetu powiatowego odpowiednią kwotę.

IV. Koszta leczenia obywateli polskich w szpitalach poza granicami państwa.

Z wypowiedzianej w dziale II niniejszego okólnika zasady wzajemności wynika, że kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą nie pokrywa się z funduszy publicznych (państwowych, samorządowych).

Władze polskie udzielają tylko państwom obcym pomocy w ściągnięciu należitości publicznego zagranicznego szpitala od samego leczonego, lub innych osób, obowiązanych do pokrywania kosztów jego leczenia.

Na tem miejscu przypominam przepis okólnika Nr 92 Ministerstwa Spraw Wewn. z dn. 14 IX 1925 r. Nr Z. U. 6384/25 (okólnik Nr 76 Urzędu Wojewódzkiego z dnia 14 XI 1925 r. Ad. 6885/1/IV/1) o tem, że w sprawach kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą urzędy samorządowe i władze administracyjne I instancji mogą działać jedynie w wykonaniu zarządzeń władz administracyjnych II instancji (Urzędu Wojewódzkiego).

Niedopuszczalne zatem jest załatwianie bezpośrednich odezw zainteresowanych szpitali zagranicznych itp.

V. Koszta leczenia członków Kas Chorych.

Mimo licznych wyjaśnień i wielokrotnego omawiania z okazji zjazdów, niektóre Związki Komunalne błędnie stosują w praktyce postanowienia ustępu III art. 43 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. Ust. R. P. Nr 44, poz. 272).

W celu usunięcia wszelkich wątpliwości, nasuwających się poszczególnym samorządom w związku z cytowanym przepisem, wyjaśniam, co następuje: